

Първа глава

Лий се почувства като бездомно куче, което показваха на нови собственици. Преди минути лимузината, в която се возеше, прекоси нещо, което можеше да се опише само като порта на средновековен замък. Докато преминаваше под арките ѝ, тя погледна към охранителната кула и забеляза наредените по стените пушки. Завъртя се на задната седалка и се загледа през прозореца в стражите пред железните порти зад нея. Вместо железни брони и мечове мъжете носеха дизайнерски костюми, а саката им се издуваха от скритите под тях пистолети.

Момичето се завъртя и се обърна напред. Баща ѝ беше полицаи и я бе научил на всичко за оръжията. На няколко пъти я беше водил до стрелбището и тя знаеше, че е много добър стрелец. Изобилието от оръжия, складирани на едно място, все още караше косата ѝ да настръхва. Погледна нагоре и видя отражението си, което гризеше нокътя на палеца ѝ, в огледалото за обратно виждане. Сви пръстите си в юмруци и ги положи в скута си.

Голямата черна машина се движеше с трийсет мили* в час и ѝ бяха необходими пет минути, за да стигне от портата до имение-то. Лий погледна километража. Пресметна. Трийсет мили на всеки шейсет минути прави половин миля в минута. Пет минути път бяха две мили и половина. Алеята, ако хората като Симънс-Пиърс я наричаха така, беше дълга над две мили.

Сега, застанала пред новото си семейство, тя ги чакаше да се произнесат. Виждаше съмнението и колебанието в очите им, докато я оглеждаха. Взираха се в дългия черен бретон, висящ небрежно над очите ѝ, който стърчеше над откритите ѝ уши и се спускаше надолу към врата. Не помагаше и фактът, че Лий нито носеше грим, нито лак за нокти. Всъщност тя изобщо нямаше нокти. Беше ги изгризала докрай.

* 1 миля е равна на 1,609 км. – Б.пр.

С дупки по дънките и облечена в торбест шарен суитшърт с качулка, Лий си представяше как братовчедът Тристин Симънс, съпругата му Пег и дъщеря им Майра мълчаливо се питат: „Ще дъвче ли мебелите, или ще пикае по килимите?“.

Лий нямаше да понесе да ги погледне в очите. С горящи от смущение бузи тя се съсредоточи върху драскулките, които беше нарисувала със синьо мастило върху червените си платнени високи кецове.

– Не мога да ви се отблагодаря достатъчно, че ме приехте, госпожо Симънс – промълви тя в опит да отвлече мълчаливото им внимание от себе си.

– Моля те – провикна се дамата от имението, – наричай ме леля Пегги. Или просто Пег.

Лий насочи поглед към замъка пред себе си. Именно това представляваше къщата според нея. Огромна. Стара. Построена от масивни сиви камъни с вградени малки снежинки, които блестяха като натрошено стъкло в канавка. От два века, а може би и повече, зеленият бръшлян шурмуваше тези стени, а все още не бе изминал и половината път през тях. Тристин закрачи до нея, за да се насладят заедно на гледката.

– Впечатляващо, нали? Родният дом на семейство Симънс-Пиърс. – Той изрази гордостта си, като махна с ръка. – През по-голямата част от историята на Америка тази къща е била в центъра на всичко. Президенти са подписвали договори тук. Генерали са съставяли бойни планове. Шпиони са подготвяли заговори. Филантропи са танцували. Тази къща не е паметник на историята. Тя е история.

– Татко, не е сега времето за всичко това. Сигурна съм, че Лий е много по-заинтересована от *своето* бъдеще, отколкото от миналото на нашия дом.

Лий се обърна и се усмихна на Майра Симънс. Братовчедката Майра. Всички те бяха братовчеди. Майра. Пег. Тристин. Много далечни братовчеди. Циничната черта от характера ѝ – която беше и единствената ѝ черта – ѝ казваше, че Пег и Тристин бяха приели

титлите „леля“ и „чичо“, за да покажат намеренията си. Те носеха отговорността. Те щяха да командват.

Лий задържа усмивката на лицето си. На нея не ѝ пукаше. Нито за тях. Нито за каквото и да било.

За да дойде тук, тя трябваше да убеди психиатрите, че не представлява непосредствена заплаха за себе си. Това твърдение беше наполовина вярно – крехка истина, която тежестта на падаща мигла би разбила на пух и прах. Тази вечер. Утре. По някое време през следващата седмица. Евентуално щеше да опита да се самоубие отново.

„Засега просто продължавай да се усмихваш“ – каза си Лий.

Тя обърна фалшивата си усмивка към Майра.

На деветнайсет, Майра беше с три години по-голяма от Лий. Носеше дънкови панталони, твърде скъпи, за да бъдат наречени просто дънки, и пуловер, чийто износен вид беше в пълен противовес с цената му. Косата и ноктите ѝ бяха старателно направени, за да прилича на връстниците си. Лий прецени, че поне хиляда долара бяха похарчени, за да може Майра Симънс да изглежда вероятно обикновена.

– Виждаш ли онзи прозорец? – попита Майра, докато сочеше към кулата, на която Лий и Тристин се възхищаваха. – Третият от долу нагоре? Там е единствената стая на този етаж. Твоя е. – Тя се доближи, сякаш за да сподели тайна, но заговори достатъчно силно, за да я чуят всички. – Най-добрата стая тук, ако питаш мен.

– Защо? – попита Лий с половинчат интерес.

– Заради призраците!

Интересът на Лий се засили.

– Призраци? Готино!

Майра се засмя.

– Майра – скастри я Пег, – не пълни главата ѝ с тези глупости. Съжалявам, Лий. Тя прекарва твърде много време пред телевизора.

– И прекалено малко време над учебниците – добави Тристин. – Този номер няма да мине, когато започнеш колежа през есента.

Пег въздъхна:

– Майра, защо не заведеш Лий до стаята ѝ, преди отново да се е стигнало до провеждането на *този* разговор. Вечерята ще е готова след двамайсет минути.

– Разбира се.

Момичето погледна през рамото на майка си, повдигна вежди и игриво сви устни.

– Обичам те, татко.

Тристин се усмихна, въздъхна и поклати глава пораженчески.

– Аз също те обичам.

Майра вдигна куфара на Лий от земята и я поведе навътре в къщата. Лий изпълни ролята си на лоялна хрътка, взе чантата си и послушно я последва.

Вътрешността на имението беше облицована с ламперия от тъмно дърво. Очите на Лий се разшириха, когато видя множеството портрети, окачени по стените. Пейзажи запълваха малкото празнини, които оставаха между изрисуваните лица.

Лий се наведе настрани и надникна в съседната всекидневна. Подобно на фоайето, тя също беше пълна с картини.

Задъхана, Лий пусна чантата си на пода. Сърцето ѝ се разтуптя от ирационална надежда, докато влизаше забързано в стаята. Пренебрегвайки всички останали портрети, тя застана пред картината на една жена, която висеше на стената най-близо до прозореца.

Слънчевата светлина блещукаше по рамката от златни листа, която обрамчваше картината като ореол. Жената от портрета носеше бухнала синя рокля от отдавна отминала епоха. Имаше къдрава кестенява коса и мило, усмихнато лице.

Майра се приближи до нея.

– Лий? Какво има?

– Тази жена – каза Лий и посочи картината. – Коя е тя?

– Това е Ребека Флорънс Пиърс. Починала е в началото на осемнайсети век. Защо?

Лий зашава в шарения си суитшърт и пхна ръка в един таен джоб. Измъкна някаква снимка и я подаде на Майра.

– Това е... беше... майка ми.

Майра разгледа снимката набързо и я сравни с картината.

– Благодаря – каза тя и ѝ върна снимката. – Не исках да питам. Поне не веднага. Относно това каква е вашата връзка с нас. Този отговор включва родителите ти, което прави подробностите твои, за да ги споделиш, а не мои, за да се опитвам да ги изкопча.

Лий наблюдаваше Майра в опит да види човека под скъпата обвивка.

Майра уважаваше личното ѝ пространство, макар да не познаваше Лий по-добре от някой просяк, молещ се на улицата. Лий реши, че братовчедка ѝ просто уважава всички поначало.

Лий не беше сигурна колко дълго ще остане в имението „Симънс-Пиърс“ – не знаеше и колко дълго ще остане жива. Не търсеше приятелства, но това не означаваше, че трябва да си създава врагове.

– Всичко е наред – каза Лий. – Поне те е грижа достатъчно, за да не питаш. Повечето хора не правят така. Изглежда, смятат, че им дължа обяснение заради проявеното любопитство...

Момичето се изчерви и заби поглед в обувките си. Без да мисли, тя придърпа и стисна краищата на ръкавите на суитшърта върху белезите на китките си толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

– ... за всичко.

Очите на Майра трепнаха и от ъгълчетата им се търкулна по една сълза.

Лий стисна зъби. Мразеше, когато хората я съжаляваха. Още повече презираше опитите им да я утешат. Всичко това означаваше само, че болката ѝ ги караше да се чувстват неудобно и че всъщност се опитваха да накарат самите себе си да се почувстват по-добре.

Майра беше различна. Тя не правеше нищо подобно. Не я тормозеше, споделяше тъгата ѝ, доколкото можеше, без да отрича, че тя съществува, сякаш е някакво грозно петно на килима, или още по-лошо – не се опитваше да я поправи. Да поправи *нея*. Страданиято беше част от нея и Майра не се опитваше да промени това.